

Це — графоман. Я бачу зразу.
З півслова. З першого рядка.
Але як ловко ліпить фразу,
Яка легка, метка рука!
Яка обтічна досконалість —
Ані душі, ані ума.
Куди не кинь — сама банальність,
З якої виходу нема.
Тумани. Зорі. Очі. Ночі.
Полин. Сатин. Ультрамарин.
Та надрукує, хоч не хочеш, —
Він — не один.
Він має вплив. У нього — друзі.
Нема таланту — є талан.
І опускають очі музи,
І торжествує — графоман.
